

ROTARACT HOEKSCHE WAARD:

GEEN VANZELSPREKENDE ZAAK.

Persoonlijke vertelsels en bedenksels van een rotaracter.

1980 - 1985

u aangeboden door

PETER NOORDHOEK

AAN HET EINDE VAN BIJNA VIJF JAAR
ROTARACT HOEKSCHE WAARD VOND IK
HET EEN AARDIG IDEE OM EEN AANTAL
GEDACHTEN DIE IK UIT DIE VIJF
JAAR HEB OVERGEHOUDEN ALSNOG AAN
DE CLUB DOOR TE GEVEN.

GEDEELTELIJK IS DIT EEN TERUGBLIK,
MAAR TEGELIJK PROBEER IK OOK EEN
PAAR VINGERWIJZINGEN TE GEVEN VOOR
DE TOEKOMST VAN ROTARACT. IK HOOP
DAT OOK DE TOEKOMSTIGE LEDEN VAN
ROTARACT HIER IETS AAN KUNNEN
HEBBEN.

DIE TOEKOMST VAN ROTARACT
HOEKSCHE WAARD ZIE IK VOL
VERTROUWEN TEGEMOET. OMDAT
HET SERVICE-KARAKTER VAN ONZE
CLUB VOORTDURENDE INZET VRAAGT.
MEEN IK ECHTER TEGELIJK DAT
HET VOORTBESTAAN EN
FUNCTIONEREN VAN DEZE CLUB
GEEN VANZELFSPREKENDE ZAAK IS.
DE TITEL VAN DIT WERKJE IS
DAAROM ZOWEL EEN WAARSCHUWING
ALS EEN AANSPORING.

VEEL GOEDE ROTARACTJAREN GEWENST,

Peter Noordhoek

PETER NOORDHOEK,

11 januari 1985.

Hoeksche Waard

Inhoud.

Inleiding	p. 5.
<u>I. IMPRESSIES VAN WAT IS GEWEEST.</u>	7.
De eerste jaren	9.
Entree	10.
Aan de slag	11.
Korte verhalen over lange vergaderingen	12.
<u>II. THEMA'S</u>	15.
Imago en ballotage	17.
"Hoppiedeppie"	21.
Een lastige tweede	22.
Het contact	24.
Feestrecepten	25.
Het werken	30.
Vergaderen	31.
De verhalen	34.
Party, party	35.
C.R.N.	36.
De heren	38.
Het beste hoofdstuk van allemaal	39.
Foto's	40.
Bijlage I. Bestuursoverzicht 1974 - 1985	42.
Bijlage II. De commissiestructuur.	44.

In dit boekwerkje spreek ik steeds over bestuursjaren en geef ze vervolgens de naam van de voorzitter mee (zie bijlage I voor de chronologie). Dat heb ik overigens puur voor het gemak gedaan en niet om de bijdragen van de andere bestuursleden te vergeten.

De tekst van dit boekwerkje is in grote haast getypt en gecopieerd. Helaas draagt het daarvan wel soms de sporen. Ik hoop dat die sporen niet storen.

Hoeksche Waard

Inleiding.

Dit boekwerkje krijgen jullie van mij cadeau op het moment dat ik mijn afscheid neem van Rotaract Hoeksche Waard. Het is een goede traditie dat een dergelijk afscheid gebeurt op het Nieuwjaarsdiner en de tijd van het jaar en de bijzondere gelegenheid spannen dan samen om iets van zo'n afscheid te maken dat het herrineren waard is.

Officieel zou ik er nog gerechtigd toe zijn om een jaar langer van deze club lid te zijn, maar ik vind het wel welletjes geweest. Afgezien van het feit dat ik op dit moment in het verre Hengelo woon, is er daarbij de overweging dat het hoog tijd wordt om de nieuwe(re) leden hun eigen gang te laten gaan. Samen met Dammis, Larry en Ellen neemt 'onze generatie' daarmee afscheid van Rotaract. Alleen Estella houdt nu nog een oogje in het zeil (en op Maarten).

Nog geen vijf jaar was ik lid van deze club, maar dat is kennelijk toch lang genoeg om een 'veteraan' te worden, of als zodanig beschouwd te worden. Ik zou het echter geheel niet prettig vinden als ik daarmee ook beschouwd zou worden als een soort wijsneus binnen de club. Een wijsneus die vanuit het verleden wel eens zal vertellen hoe het allemaal beter moet. Eén van de belangrijkste doelstellingen van Rotaract is dat het in zekere zin 'vormend' moet werken. De leden - die zoiets waarschijnlijk pas voor de eerste keer doen - moeten leren om al samenwerkend iets tot stand te brengen; besturend, vergaderend, organiserend en werkend. Daarbij hebben ze geen behoefte aan oudere leden die ze voorschrijven wat ze moeten doen of laten. Ze moeten het zelf doen, ook al vallen ze zich soms een buil.

Dat neemt natuurlijk niet weg dat het ook prettig en nuttig kan zijn om te horen hoe de meer ervaren leden het in het verleden hebben aangepakt. Omdat ik mezelf dus als zo'n meer ervaren lid beschouw heb ik dit boekwerkje geschreven.

Het boekwerkje is een combinatie van een korte geschiedschrijving van Rotaract Hoeksche Waard en een aantal vingerwijzingen over wat ik voor de toekomst van Rotaract als belangrijke uitdagingen zie. Ik beschouw Rotaract Hoeksche Waard als een zeer succesvolle vereniging, een vereniging die terecht trots mag zijn op hetgeen in de loop der jaren is tot stand gekomen, maar toch - of juist daarom - heb ik dit verhaal geschreven vanuit het standpunt dat dit succes en het voortbestaan van Rotaract Hoeksche Waard *geen vanzelfsprekende zaak* is. Steeds zal het nodig blijven om stil te staan bij de uitgangspunten van een serviceclub als Rotaract, om ze dan vervolgens gezamenlijk gestalte te geven. Ik hoop dat dit boekwerkje hiervoor een bijdrage kan leveren.

Hoeksche Waard

I. IMPRESSIES VAN WAT IS GEWEEST.

Op de volgende bladzijden geef ik korte impressies van wat volgens mij de belangrijkste punten uit de afgelopen Rotaractjaren zijn geweest. Volledigheid is geenszins nagestreefd, maar zeker voor hen die niet goed thuis zijn in de geschiedenis van deze club hoop ik dat deze aantekeningen nuttig zijn. Geschiedschrijving is per definitie een subjectieve zaak en dat moet ook zeker voor deze impressies gelden.

Hoeksche Waard

De eerste jaren.

Rotaract Hoeksche-Waard is ontstaan uit twee groepjes jongens en meisjes. Enerzijds was er een groepje op de Rijksscholengemeenschap in Oud-Bijerland die wel voor iets dergelijks te porren was en anderzijds kwam er een groepje mensen voort uit een crossière die door de Rotary werd georganiseerd en waarbij de kinderen van die Rotarians het één en ander mochten organiseren.

Die twee groepjes werden onderleiding van de heer van Bekkum en van Dijk samengevoegd tot hetgeen een heuse Rotaractclub moest worden. Het is daarbij overigens vrij opmerkelijk dat men met dat idee kwam, want zelfs nu, anno 1984, weten veel Rotaryclubs niets van dergelijke clubs af.

De Hoeksche Waard was er dus vroeg bij en al voelden sommigen van die oorspronkelijke groep jongeren toch niet zoveel voor het idee - te élitair! - de meerderheid ging door en ging het Charter aanvragen. Een Charteruitreiking was toen nog wat anders dan nu en in een achterzaaltje van een café kreeg Rotaractclub Hoeksche Waard uit handen van de gouverneur haar Charter.

Voor degenen die precies willen weten wat er in de vijf jaren na de Charterverlening is gebeurd verwijs ik naar de Almanak die een paar jaar geleden is verschenen. Zelf was ik nog geen lid; ik had het te druk met andere zaken en als men mij in die tijd ervoor gevraagd had dan had ik ook bedenktijd aan gevraagd; kan dat nou wel, zo'n besloten clubje van 'rijke' kinderen? Het waren de zeventiger jaren en we moesten natuurlijk kritisch blijven. Bovendien weet je wat een agrariër doet als ie iets niet lust.

Feesten lust ik wel en die heb ik dan ook allemaal bezocht, maar wat zijn nu eigenlijk mijn indrukken van dit Rotaract-van-voor-mijn-tijd?

Een heleboel dingen die we nu ook nog kennen waren er toen ook; enthousiasme, vriendschappen (soms leidend tot huwelijken; nu ook?) en inzet voor projecten. Anders was natuurlijk het feit dat men alles voor het eerst moest doen en steeds weer moest uitproberen. De georganiseerde vorm van vergaderen zoals jullie die nu kennen is iets dat pas werkelijk in de bestuursjaren Larry en Peter ontstaan is. Anders was denk ik toch ook, het feit dat men wat anders met het idee van Rotaract omsprong. Het feit dat men voor een club als Rotaract bezig was was minder vanzelfsprekend dan het voor de meerderheid van de huidige leden is. Hevige discussies - beroemd waren degenen tussen Peter Hotke en Ruud Barneveld - vonden plaats over het karakter van Rotaract en men zat vooral met dat elitaire imago in de maag. Als ik over die vergaderingen hoorde dan kreeg ik de indruk van een kritische, maar goedwillende puinhoop.

Vermeldingswaardig over het Rotaract van die tijd was natuurlijk de uitvinding van het kinderkamp. Over de hevige beroerselen rondom de feesten kom ik nog te spreken.

Entree.

Op een gegeven moment ontving ik een telefoontje van de heer L. van der Schoor; of ik lid van Rotaract wilde worden. We zaten samen in het bestuur van een windsurfvereniging en ik vermoed dat hij gedacht heeft, dat als ik daar niet droog van achter m'n oren werd, ik het dan misschien wel op Rotaract zou worden.

De omstandigheden waaronder ik op Rotaract kwam (vlak daarvoor was Estella op de club gekomen) waren overigens niet zo erg best. In feite denk ik dat als er één moment is geweest in het bestaan van Rotaract waarop dat voortbestaan op het spel heeft gestaan, dan is het toen geweest. Dat was niet te wijten aan individuele personen of aan het bestuur, maar eenvoudig aan het feit dat men niet op tijd had gezorgd voor een nieuwe generatie van Rotaracters. De oude leden raakten op elkaar uitgekeken en er kwamen niet genoeg nieuwe voor in de plaats.

Extra wrijvingen kwamen er omdat de overgebleven leden de werkzaamheden niet goed verdeelden; teveel kwam steeds op dezelfde leden neer en dat gaf spanningen. Het laatste feest beschouwde men als te zijn mislukt en men wist niet goed hoe men dan anders aan geld moest komen. Autopoetsen, fabrieken aanvegen en andere activiteiten lukten op zich wel, maar het maakte niemand echt enthousiast. Het dieptepunt kwam toen er op een gegeven moment een looptocht werd georganiseerd waarbij de Rotary iedere gelopen kilometer zou gaan sponsoren. Op de bewuste dag kwamen er wel veel rotarians, maar niet of nauwelijks rotaracters. Dat werd te gortig en er stapte iemand uit het bestuur uit protest.

Dat was de situatie waarmee ik te maken kreeg in het nieuwe bestuur. Het was overigens niet allemaal zwart. De debatten tussen Hotke en Barneveld liepen voortreffelijk en ook het kinderkamp zou weer een succes worden. Daarnaast was er nog (de 'eerste!') statutenkwestie. In nauw overleg met de Rotary begonnen we met de formulering van eigen statuten en een huishoudelijk reglement. Dat men aan zoiets begint is niet alleen vanuit juridisch oogpunt een goede zaak; het is vooral zo goed omdat het een vereniging dwingt om goed na te denken over wat ze nu eigenlijk wil bereiken en hoe ze dat wil bereiken. De Amerikaanse concept-statuten die er bestonden vonden we slecht en daarom zijn we onze eigen statuten gaan maken. De statuten die daar uit voort zijn gekomen werden een goede weerslag van ons denken over Rotaract op dat moment. Typerend is bijvoorbeeld het feit dat iedere mogelijkheid tot ballotage werd uitgesloten. Dat werd vooral gedaan met het oog op het gevaar voor een te elitaire club. Een goed principieel standpunt, maar het kan er overigens wel toe leiden dat men leden gaat aannemen waarvan men kan vermoeden dat ze waarschijnlijk niet in de club passen.

Op dat moment kwam er verder niemand bij de club. Zoals gezegd; het voortbestaan van de club liep gevaar. Gelukkig waren er nog een paar mensen waar men nog een beroep op kon doen.

Aan de slag.

De mensen die de kern moesten vormen van de nieuwe club zijn snel opgenoemd: Dammis de Geus, Ellen van Gaalen, Annemiek Verrijp, Larry van der Schoor, Estella Kooiman en ondergetekende. Hiervan hadden Ellen en Dammis daarvoor al bestuursdienst gedaan en heel logisch; de rest werd het nieuwe bestuur. Heel logisch ja, maar ondergetekende was nog maar twee maanden lid en kon nog niet eens alle namen onthouden. Dat geeft niet, zei voorzitter Sicco, wat goed is komt snel.

De manier waarop toen het nieuwe bestuur - onder voorzitterschap van Larry - te werk is gegaan is is, alle ijdelheid even ter zijde latend, nog steeds het beste stukje bestuurswerk geweest dat binnen Rotaract is vertoond. We wisten dat er een nieuw begin moest worden gemaakt, waarbij we in essentie alles met z'n vieren moesten doen. Heel systematisch zijn we toen in de zomer voor ons aantreden nagegaan waar de problemen lagen en wat er aan moest worden gedaan.

In de eerste plaats betrof dit de ledenwerving. Bij wijze van uitzondering zijn we niet gaan wachten tot de leden namen van nieuwe leden zouden noemen en we hebben eenvoudig een lange lijst van mensen opgesteld die mogelijk, wellicht voor een lidmaatschap in aanmerking kwamen. Ieder van ons kreeg de opdracht een aantal van die mensen te benaderen. We deden dat omdat we meenden in een soort noodsituatie te zitten; het moet natuurlijk niet de normale gang van zaken worden.

De vergaderingen moesten veranderd worden. Ze duurden te lang en er kwam te weinig uit. Daarom introduceerden we een systeem van korte en lange vergaderingen, waarbij via vaste agendapunten een strakker vergaderschema werd verkregen. Via een klein briefje gaven we in het begin van het jaar al het schema door.

De commissiestructuur werd veranderd. Van een onoverzichtelijke puinhoop kwam er een éénduidig systeem waarbij alles werd opgedeeld in een evenementen-, een kinderweek- en een contactcommissie. Van die evenementencommissie zou in principe iedereen lid worden, waarbij dan speciaal voor het feest een aparte commissie zou worden gevormd. Binnen het bestuur zou ieder lid, behalve de voorzitter, de taak krijgen om een bepaalde commissie te begeleiden.

We wilden toch weer beginnen met het geven van een feest. Wel realiseerden we ons dat we als het ware weer van de grond af moesten beginnen en weer een goede reputatie moesten krijgen. Daarom werd ons feest sober, maar goed door-dacht opgezet. Financieel spreidden we ons risico door tegelijkertijd wel te blijven werken (schoonmaken van de fabriekshal bij Barth). In dat verband werd er ook een discussie gehouden over het karakter van het feest; we wilden ergens een goed midden zien te vinden tussen een puur commercieel feest en een feest dat gewoon was gericht op een gezellige avond voor de mensen.

Er gebeurden nog veel meer nieuwe dingen in dat bestuursjaar; er werd door het bestuur bijvoorbeeld nog een almanak gemaakt om ook de band met het oude Rotaract te benadrukken en ook de banden met Rotary werden aangehaald. Het belangrijkste was denk ik toch echter de manier waarop alles gebeurde; pragmatisch zonder oppervlakkig te worden, vernieuwend zonder het goede uit het verleden weg te gooien.

Korte verhalen over lange vergaderingen.

In het vorige hoofdstukje heb ik vrij uitgebreid stilgestaan bij de plannen die door ons gemaakt werden in het bestuursjaar-Larry. In dit hoofdstukje wil ik kort de overige besturen beschrijven of karakteriseren. Mogelijk kan een komende Almanak dit nog eens wat uitgebreider overdoen, maar ik geef zo-als gezegd er de voorkeur aan om deze bestuursjaren wat meer thematisch te beschrijven.

Aan het einde van het bestuursjaar-Larry konden we er nog niet zeker van zijn dat Rotaract Hoeksche Waard werkelijk weer goed op gang was gekomen. Vooral waren er problemen omdat de club nog zo klein in omvang bleef. Het volgende bestuursjaar - onder leiding van ondergetekende - zou wat dat betreft de definitieve ommekeer betekenen. Maar liefst acht nieuwe leden kon ik in dat bestuursjaar inaugureren; een nog steeds ongeschonden record. In dat jaar kon het werk dat gedaan was in het bestuursjaar-Larry dan ook haar definitieve beslag krijgen en werd de uiteindelijke basis gelegd voor voortvarende nieuwe jaren; een nieuwe generatie rotaracters had de oude afgelost. Naast vele successen werd dit jaar helaas ook gekenmerkt door een vervelend incident. Een lid had zich in het buitenland misdragen en had zich vervolgens niet verexcuseerd. Uiteindelijk zou dit tot het roeyement van het betrokken lid aanleiding geven. Ook dit kan soms in een vereniging plaatsvinden en het siert de club dat alles zo correct mogelijk werd afgehandeld. Dit ene incident kon de hoogtepunten van de rest van het jaar overigens geenszins overschaduwen.

In het bestuursjaar van Arie was het roer definitief geheel overgenomen door de nieuwe garde. Doordat het andere geslacht het liet afweten was het daarnaast ook nog eens een bestuur dat geheel bestond uit "heren".

Ieder bestuursjaar is weer een klus op zich en ook Arie cs hebben er af en toe goed aan moeten trekken, maar toch wordt dit jaar m.i. vooral gekenmerkt als een jaar van continuïteit, van een voortzetting van de uitgezette lijn. Precies overigens wat ik denk dat op dat moment de club nodig had. De verjonging van de club zette zich daarbij nog steeds goed door.

De dames slaan terug. Toch kennelijk gepikeerd door het gebeuren van het jaar daarvoor kwam er nu een bestuur dat geheel bestond uit "dames". Het betekende ook beslist een verschil in sfeer; ze hadden de tijdsgeest te pakken en alles gebeurde in een sfeer van zakelijkheid. Overigens weer alle complimenten voor de inzet en de rijkdom aan ideeën. Een goed voorbeeld daarvan is het feit dat ze hun jaar afsloten met een heus 'jaarverslag'. Gelijk een reden om absoluut niets te zeggen over wat er dat jaar gebeurde en alleen een extra sfeerimpressie te geven.

Rotaracters worden snel oud en samen met een paar andere leden voelde ik mijn pensioen al naderen. Op zo'n momet wordt je natuurlijk sentimenteel en wil je bijvoorbeeld wel weer eens zo'n lekker principiële discussie houden zoals er 'in de goede oude tijd' zo vaak gehouden werden. Soms vonden we de nieuwe leden wat al te rustig en leken zij meer 'bezadigd' dan de oudjes zelf. In ieder geval hadden wij er best wel eens lol in seer serieus het volstrekt met elkaar oneens te zijn. Zo konden we af en toe de andere leden wat uit hun tent lokken (en het bestuur als het meezat op de kast jagen).

Voordat mijn vingers van reumatiek niet meer kunnen tikken, nog snel een enkel woord over het bestuursjaar van Anita - althans de helft ervan die ik nog mee heb gemaakt. Een beetje tot mijn eigen verbazing heb ik in dit laatste half jaar dat ik nog wilde meedraaien maar één vergadering gemist. Gedeeltelijk kwam dat omdat het me gewoon goed uitkwam, maar ook omdat de sfeer me toch nog wel beviel. De nieuwe generatie leden (ik zie het als de vijfde) is duidelijk aan het proberen er iets goeds van te maken. Daarnaast doet het feit dat men er nu in slaagt om naast het kinderkamp nog meer projecten op te zetten me goed. Op een paar punten zal er goed nagedacht moeten worden over de toekomst van de club, maar er is geen enkele reden om die toekomst niet met vertrouwen tegemoet te treden.

Hoeksche Waard

II. THEMA'S

In ieder Rotaractjaar komen een aantal thema's steeds weer terug. Het kinderkamp, het feest dat daarvoor gegeven moet worden, C.R.N., de verhouding met Rotary, enz. Daarnaast zijn er wat thema's die als zodanig niet vaak aan de orde worden gesteld, maar die wel steeds een rol spelen in het verloop van zo'n jaar; het gezelligheidsaspect, maar ook het vergaderen zelf. In het hierna volgende wordt één en ander zo duidelijk mogelijk aan de orde gesteld.

Hoeksche Waard

Imago en ballotage.

Verenigingen met een service-karakter - vooral Rotary, Lions, Round Table en de Junior Kamers - hebben in Nederland door hun besloten karakter een elitair imago. Ook Rotaract is daar niet aan ontkomen. Kijkend naar de samenstelling van de meeste verenigingen kan in ieder geval gezegd worden dat dit imago niet helemaal zonder grond is. Toch hoeft het eventuele elitaire imago van een club geen wezenlijk bezwaar tegen het bestaan van zo'n club te zijn, mits men maar goed stil staat bij de eigen uitgangspunten.

Ik zou beslist bezwaren hebben tegen clubs die hun elitaire karakter bewust benadrukken en cultiveren en op hetzelfde moment ook hun service-idealen naar buiten brengen. Ik vraag me af hoe je een 'service-gedachte' - het je dienstbaar maken voor anderen - werkelijk gestalte kunt geven als je je tegelijkertijd bewust apart stelt van die anderen. De kans dat een dergelijke 'dienstbaarheid' wordt gedaan vanuit verkeerde motieven - paternalisme, superioriteitsgevoel, als alibi voor verkeerd gedrag elders - lijkt me dan bijzonder groot toe.

Hoe waakzaam ik ook vind dat we moeten zijn voor 'serviceclubs' waarvan de leden dergelijke dubieuze motieven hebben, tegelijkertijd heb ik minstens zo veel bezwaar tegen een buitenwereld die van mening is dat serviceclubs *per definitie* vanuit de verkeerde motieven werkzaam zijn. Door haar projecten én doordat ze een aantal jonge mensen hun horizon laat verbreden kan een vereniging als Rotaract een maatschappelijk nut hebben dat haar bestaan ruimschoots rechtvaardigd. Per slot van rekening zijn er nu ook weer niet zoveel mensen die in verenigingsverband bereid zijn hun energie en vrije tijd ter beschikking te stellen voor werkzaamheden die anderen ten goede moet komen - en dan druk ik me denk ik nog voorzichtig uit.

Het is waar dat ook Rotaract Hoeksche Waard in haar samenstelling niet representatief is voor de rest van die Hoeksche Waard. Maar zeker in het geval van onze vereniging is dat geen bewust beleid geweest en staan daar andere dingen tegenover. Hieronder wil ik een aantal zaken opnoemen die onze vereniging - en in wezen iedere vereniging die zich een service-karakter toedent - volgens mij in de gaten zou moeten houden:

(a) *Ballotage*. De wijze van toetreding van nieuwe leden is een onderwerp dat vooral in het bestuursjaar van Sicco intensief aan de orde werd gesteld. Directe aanleiding was de behandeling van onze nieuwe statuten. De uitkomst van deze discussies was de feitelijke afschaffing van enigerlei vorm van systematische ballotage, d.w.z. het hanteren van bepaalde criteria op grond waarvan men al dan niet lid kon worden van de vereniging. Er werden alleen afspraken gemaakt over de procedure waarop men leden moest voorstellen. Potentiële nieuwe leden zouden drie keer in een vergadering genoemd moeten worden voordat zij daadwerkelijk konden worden uitgenodigd om zelf een vergadering te bezoeken. De vergadering kan van deze drie vergaderingen eventueel gebruik maken om vragen over de kandidaat te stellen, maar noch de vergadering, noch het bestuur hebben enig middel ter beschikking om een eventuele komst van de kandidaat te verhinderen als degene die het voorstel heeft gedaan dat voorstel niet wil intrekken. Naar aanleiding van de discussie in de vergadering kan een dergelijke intrekking van het voorstel natuurlijk wel plaatsvinden. Daarom is het overigens verstandig van degene die iemand wil voorstellen om eerst een eventuele discussie in de vergadering af te wachten alvorens iemand voor een kennismaking met Rotaract uit te nodigen. (Onlangs is er een nieuwe - en op zich nuttige - bepaling ingevoerd waardoor men minstens een jaar lid moet zijn om iemand te kunnen voorstellen. M.i. zou men ook een dergelijk lid niet kunnen dwingen tot het intrekken van een voorstel tot introductie, wel kan men het lid tot uitstel bewegen).

De statutaire procedure is ook ingesteld in het belang van het potentiële lid: hij of zij krijgt twee vergaderingen de gelegenheid om rond te kijken en vragen te stellen. Omgekeerd kan de vergadering natuurlijk vragen aan het 'aspirant-lid' stellen.

Hoewel de club dus geen middelen ter beschikking staat om kandidaten te weigeren op grond van bepaalde criteria, zouden sommigen toch nog stellen dat er sprake blijft van ballotage. De kandidaten voor een lidmaatschap zouden namelijk steeds beperkt blijven tot diegenen die al tot de vriendenkring van de rotaracters behoren en daarmee zou het lidmaatschap dan ook automatisch beperkt blijven tot mensen uit dezelfde sfeer en uit hetzelfde milieu - om het met een moeilijk woord te zeggen; er is sprake van coöptatie.

Er zit inderdaad een gevaar in het recruterem van nieuwe leden via de vriendenkring, maar ik ben het toch niet met de teneur van bovenstaande kritiek eens. Laat ik eerst eens naar mogelijke alternatieven kijken.

Een mogelijk alternatief lijkt vooral te liggen in de wijze waarop sommige Rotaractclubs in Engeland een deel van hun leden recrutereren. Zij leggen eenvoudig reclamefolders in de plaatselijke bibliotheek of jeugdsociëteit neer en wachten dan af wat er op af komt. Dat zou inderdaad ook hier kunnen, maar dan moet wel worden bedacht dat Rotaract in een land als Engeland een veel gewoner en meer maatschappelijk geaccepteerd verschijnsel is en dat men in dat land veel meer vertrouwd is met doel en opzet van een club als Rotaract. Het is nog maar de vraag of wij in Nederland een vergelijkbare respons zouden krijgen. Mijzelf is helaas vaak gebleken dat er bij veel mensen drempeelvrees en vooroordelen heersen tegen een lidmaatschap bij Rotaract. Dat is niet iets dat je met een folder kunt wegnemen; daarvoor is nu precies die persoonlijke benadering nodig die je krijgt wanneer men tot dezelfde vriendenkring behoort. Daarnaast zijn er overigens nog andere bezwaren verbonden aan een naar buiten treden op de Engelse manier.

Afgezien van een gebrek aan alternatieven, heb ik ook andere bezwaren tegen bovenstaande kritiek. Men vergeet bij die redentatie namelijk dat het huidige systeem nog niet per sé en automatisch hoeft te betekenen dat alleen mensen binnen Rotaract zullen worden uitgenodigd die thuis horen in 'het' sfeertje en 'het' milieu van 'de' rotaracter - überhaupt een gezelschap dat gemëlleerder is dan men wel aanneemt. Net zoals men er bij Rotary naar streeft om steeds vertegenwoordigers van verschillende beroepsgroepen te krijgen, zo kan Rotaract ernaar streven om een samenstelling te krijgen die bestaat uit een goede en levendige mix van jongens en meisjes, werkenden en scholieren/studenten, rotary-kinderen en niet-rotarykinderen, progressief en behoudend, uit de klei getrokken of uit de lucht gedropt. Hoe gevarieerder de samenstelling hoe beter. Het samenbindend element moet de doelstelling van Rotaract zijn en niet de herkomst van de leden. Dat is iets dat de vereniging of haar bestuur niet kan afdwingen, maar dat het wel kan stimuleren. Ook de individuele leden hebben dat in overweging te nemen bij het benaderen van potentiële leden. Dat is trouwens lang niet alleen om een eventueel elitair imago tegen te gaan; er is niets zo saai als een club mensen waarbij men het altijd al bij voorbaat met elkaar eens is. Het enige soort leden waar ik dus echt bezwaren tegen heb zijn de leden die juist vooral lid van de vereniging zijn geworden omdat het een 'elite' wordt geacht te zijn en die verder lak hebben aan de service-gedachte. Maar die leden houden het uiteindelijk ook niet lang uit.

(b) *Het werkelijk inhoud geven aan de service-gedachte.* Ik stelde hierboven dat een goede serviceclub een maatschappelijke meerwaarde kan hebben die haar bestaan ruimschoots rechtvaardigd. Het verlenen van deze 'service' - in de ruimste zin van het woord - is daarmee iets dat men er niet even naast doet, omdat het er nu eenmaal bijhoort, maar moet de hoofdzaak zijn. Het moet ook meer betekenen dan het af en toe wat gireren van geld; het moet de persoonlijke inzet van alle leden vragen.

(c) *Terughoudend zijn met het naar buiten treden.* We hoeven ons als club natuurlijk niet geheel te verstoppen of ons zelfs te generen voor wat we doen of zijn. Wel is een zekere terughoudendheid op z'n plaats. Te gemakkelijk kan het beeld naar buiten ontstaan van een groepje mensen die vanuit een bevoorrechte positie zich op de borst slaan voor hun goedgeefsheid. De arrogantie die in zo'n houding gevoeld wordt kan het beeld van Rotaract erg veel schade doen.

Ook dit is een onderwerp dat in de loop der jaren meerdere malen binnen Rotaract ter discussie is gesteld. De laatste jaren is men daarbij wat gemakkelijker geworden bij dit naar buiten treden. Als dat is omdat men die noodzaak voor terughoudendheid niet meer voelt zou ik dat jammer vinden. Het probleem is natuurlijk dat men zich voor de financiering en uitvoering van bepaalde projecten wel gedwongen voelt om als vereniging naar buiten te treden. Maar ook dan moet men zich afvragen of er geen andere manieren zijn om de projecten gestalte te geven. Wat mij betreft is men in ieder geval over de grens heen als men naar buiten gaat treden zonder dat er een direct verband is met het behartigen van een specifiek project. Vooral voor bestuursleden moet het soms zeer aantrekkelijk zijn om naar buiten toe reclame te maken voor de vereniging, maar juist zij moeten de grenzen van wat nog kan goed in de gaten houden. Hierin ben ik dus heel orthodox.

"Hoppiedeppie"

Op één van de kinderkampen van Rotaract Hoeksche Waard werd een leuk spelletje bedacht. Als één van kampleiders de kreet "hoppiedeppie" ging slaken was dat het teken voor alle kinderen om zich massaal te storten op een leider, met name de leider (lijder) Dammis de Geus. Zoals zo vaak bij dat soort dingen nemen de kinderen dan graag het gezag over en ze zeiden dan ook al snel op eigen initiatief "hoppiedeppie" als Dammis zo onwijs was om zich te vertonen. Dag Dammis.

Het bovenstaande verhaaltje is illustratief voor de manier waarop denk ik onze club met de achtereenvolgende kinderkampen is omgegaan. Net als Dammis overleven we ieder jaar weer een grote "hoppiedeppie". De kinderen bestormen ons wel, maar hoewel soms ietwat gemangeld komen we toch weer vrolijk uit de puinhoop vandaan.

Een goed georganiseerde puinhoop overigens, dat kinderkamp. Voor de bestuurders van onze club is de organisatie van zo'n kamp eigenlijk nog de minste zorg gedurende het jaar. Doorgaans is er niet meer nodig dan soms eens wat zachte aandrang om gedurende de winter al een kinderkampcommissievergadering (hoeveel letters?) te laten plaatsvinden en de rest loopt vanzelf. Je bent bijna geneigd de inspanningen die voor een kinderkamp moeten plaatsvinden voor vanzelfsprekend aan te nemen en dat is het natuurlijk niet. De vlotte organisatie van ieder kamp is een compliment waard aan iedereen die daar ooit aan heeft meegewerkt en voor onze club in z'n geheel. Het is niet voor niets dat andere clubs steeds naar ons project verwijzen als het goede voorbeeld. Een andere constatering kan zijn dat er in al die jaren nog nooit een serieus conflict is ontstaan rondom de uitvoering van het kinderkamp. Problemen werden gezamenlijk opgelost en zo hoort het ook in een club.

Het heeft geen zin om zelf hier nog wat verhalen over oude kinderkamp belevenissen neer te zetten. Ik heb weliswaar twee kampen mogen meemaken (de laatste daarvan echter slechts gedeeltelijk), maar eerlijk gezegd zijn er door anderen al veel mooiere verhalen over verteld. Van ieder kinderkamp bestaat er een dagboek en de geïnteresseerden zouden dat nog eens moeten opslaan.

Ondanks alle positieve dingen die ik hierboven met veel plezier over het kinderkamp gezegd heb, moet ik echter nog wel wat kwijt. Het lijkt op dit moment haast onvoorstelbaar dat onze club ooit nog tot een ander groot project overgaat. Toch zou ik ervoor willen pleiten om regelmatig te blijven bekijken of het kinderkamp nog wel aan onze verwachtingen en doelstellingen voldoet. Het kinderkamp is voor mij, in tegenstelling naar het soms in het verleden leek bij sommige anderen, geen heilig project waar niemand aan mag komen. Als bijvoorbeeld zou blijken dat zo'n kamp voor de betrokken kinderen alleen maar een extra uitje is en niet in een wezenlijke behoefte voldoet dan moeten we naar iets anders gaan uitzien. Ik zeg niet dat de club nu opeens van project zou moeten veranderen. Wel lijkt het me de taak van het bestuur toe om minstens één keer per jaar (bij de presentatie van haar beleid bijvoorbeeld) het nut van de kinderkamp ter discussie te stellen. Hierbij moet ook steeds al worden gedacht aan mogelijke alternatieven.

Hoe succesvol het kinderkamp ook is; het is *geen vanzelfsprekende zaak*.

Een lastige tweede.

Statutair is Rotaract verplicht ten minste twee projecten uit te voeren. Nu moet voor deze bepaling gelden wat voor statuten in het algemeen geldt: het is iets om op terug te vallen als er iets mis gaat. De bepaling staat er vooral in om het onszelf niet te gemakkelijk te maken. De club moet niet in de situatie komen, om het eens cru te stellen, waarin ze kan zeggen "zo, we hebben iets nuttigs gedaan, we zijn braaf geweest en nu gaan we een feest geven". De bepaling dat er *ten minste* twee projecten moeten zijn is een rechtsstreeks gevolg van het service-karakter van onze club; iets waar we het hele jaar door mee bezig moeten zijn.

Rotaract Hoeksche Waard heeft die aansporing tot nu toe nog niet echt nodig gehad. In feite is onze club met haar ene grote kinderkampproject het hele jaar zo druk bezig dat die statutaire bepaling gedeeltelijk terecht weinig aandacht heeft gekregen. Niettemin hebben we formeel toch lange tijd aan die verplichting voldaan door geld over te maken op Terre des Hommes. Zonder iets ten nadele van Terre des Hommes te zeggen kan toch echter gesteld worden dat dit een onbevredigende manier is om aan onze service-gedachte gestalte te geven. Het enkel gireren van wat geld past niet bij onze club.

De verschillende besturen hebben in de afgelopen jaren regelmatig wat aandacht aan dit probleem besteed, maar zonder tot een koerswijziging te komen. Het probleem was dat er geen alternatief voorhanden bleek en we in ieder geval niet er een project bij wilden hebben dat veel energie zou kosten. Deze patstelling duurde tot ongeveer een jaar geleden.

Terecht werd er een einde gemaakt aan het gireren naar Terre des Hommes; Tegelijk werden eindelijk eens goede alternatieven naar voren gebracht om in plaats van het gireren te stellen. Het idee van een tweede project werd in ieder geval niet opgegeven. Naast het statutaire argument is er overigens nog een goed praktisch argument om een tweede project aan te houden; niet iedereen kan als een leider met het kinderkamp mee en voor de achterblijvers ligt hier wellicht een mogelijkheid om alsnog een goede en concrete bijdrage te leveren aan een project (buiten het geld verdienen voor het feest uiteraard).

Er zijn een aantal criteria te bedenken waar een project mijns inziens aan moet voldoen wil het aantrekkelijk zijn voor een Rotaractclub:

- het moet een daadwerkelijke betrokkenheid van de clubleden vergen; hetzij via het door middel van werkzaamheden bijeenbrengen van geld, hetzij - hetgeen de voorkeur heeft - door rechtstreeks mensen te helpen of dingen te doen binnen het kader van een project;
- we moeten een project zoveel mogelijk op eigen kracht kunnen opzetten. Dat betekent dat we verantwoordelijkheid voor één en ander moeten kunnen dragen. Steun van derden - met name Rotary - moet niet beslissend zijn voor het al dan niet kunnen uitvoeren van een project;
- we zijn een serviceclub binnen de Hoeksche Waard en dus ook voor de Hoeksche Waard. Projecten die daar kunnen worden uitgevoerd verdienen de voorkeur;
- hoe meer we van de resultaten van een project kunnen zien hoe beter het is. Vergeet echter niet: wij zijn er voor de anderen en niet andersom.

Verzustering tijdens een kinderkamp. Hier wordt de basis voor het damesbestuur gelegd.

Het contact.

Het is wat vreemd gesteld met het naar buiten toe treden van de leden van onze club. Aan de ene kant zijn we typisch Hoeksche Waardse eigenheimers en staan we meestal niet zo te trappelen om alles af te reizen waar een Rotaractclub maar iets organiseert. Desalniettemin vind ik dat we zo langzamerhand al een respectabele staat van dienst hebben waar het het aangaan van die contacten gaat. Onze contactencommissie heeft nooit echt goed gefunctioneerd, maar toch worden er naast de bezoeken aan Nederlandse clubs er regelmatig reizen naar het buitenland georganiseerd door individuele Rotaractleden. Andere clubs komen ook kennelijk graag bij ons. Een groep van Engelsen uit onze zusterclub Burnham is daarvan wel het beste voorbeeld, maar er zijn ook al heel wat bezoeken van onze zuiderburen geweest.

Ondanks dat ik zelf met genoeg enkele van die reisjes heb gemaakt (Burnham!), valt er van mijn kant weinig van te melden. Natuurlijk is het goed dat er regelmatig contacten zijn met andere clubs, in het buitenland of niet. Het bestuur kan dit echter wel stimuleren, maar niet voorschrijven. De kosten die er vaak aan dit soort uitstapjes zitten maken dat de leden altijd de vrijheid moeten hebben om niet aan deze contacten mee te doen.

Een aparte opmerking verdient de crossière. Iedere keer als deze gehouden wordt betekent dat een stimulans voor onze club. Het is dan ook zaak goed als Rotaract bij een dergelijk evenement betrokken te worden.

Gezamenlijke reisjes naar het buitenland zijn natuurlijk niet te versmaden. Als dit een reisje naar de Lesse betreft moet men wel bedenken dat het contact voornamelijk met het koude water zal worden gemaakt.

Nog één belangrijke opmerking; wanneer je in contact komt met leden van andere Rotaractclubs bedenk dan altijd dat jij jouw club vertegenwoordigt. Wij worden beoordeeld aan de hand van jouw gedrag. Helaas is dat vertrouwen in het verleden een keer ernstig geschonden. Wanneer je deze verantwoordelijkheid niet aankan dan hoor je niet thuis in onze club.

Feestrecepten.

De truc voor het geven van goede feesten zit hem in de voorbereiding en dat is meer dan alleen een kwestie van op tijd beginnen. Hier bedoel ik mee dat ook de voorbereiding georganiseerd moet worden; weet iedereen Wanneer hij Wat Hoe moet doen? Als er een goede voorbereiding is geweest dan leert de praktijk dat er zich op het feest nauwelijks meer serieuze problemen voor hoeven te doen. Op het feest zelf is er behalve een feestneus maar één ding echt nodig: de inzet van iedereen en allemaal. Het is onvermijdelijk dat bij de voorbereiding van het feest het meeste werk door maar een paar mensen verricht zal worden. Op het feest is dat anders en men mag van iedereen evenveel inzet verwachten.

Omdat ik al eens wat letters aan dit onderwerp heb gewijd, ben ik nu niet van plan om nog eens van A tot Z te beschrijven wat er zoal voor een goed feest nodig is; leer het anders maar op de moeilijke manier. Wel leek het me aardig om hier nog eens te verhalen hoe alle feesten van Rotaract Hoeksche Waard zijn verlopen. Ook in de tijd dat ik nog geen lid was heb ik ze afgelopen en je kan me dus wel als een feestveteraan beschouwen.

Het allereerste feest heeft zo langzamerhand legendarische proporties aangenomen in onze herrinerings. Het werd gehouden in de proefboerderij van de familie Kram en de zaal was met marktkraampjes leuk ingericht. Grootste attracties waren de NLS-Big Band uit Klaaswaal en een door Rotaract zelf verzorgde roulette. Het aparte aan de manier van roulettespelen was dat er maar drie prijzen voor waren (de hoofdprijs een reis voor twee personen naar Parijs). Degenen die aan het eind van de avond de meeste fiches konden laten zien hadden een prijs gewonnen. Dat liep zo goed dat er aan het einde van de avond - tezamen met een verloting - een positief saldo van f6.000,- genoteerd kon worden. In één klap was men binnen.

Het tweede feest verliep al wat problematischer. Het werd gehouden in een deel van een grote hal in Numansdorp. Met veel moeite was men erin geslaagd om een leuke ruimte voor het feest te creëren en de opzet leek goed. Men had er echter geen rekening mee gehouden dat het in november wel eens koud kan zijn in zo'n hal en het gevolg was dat men het òf erg koud had òf met veel herrie een warme-luchtkannon moest laten loeien. Daarnaast was het optreden van een cabaretgroep wat minder geslaagd en kwam de muziek niet goed uit de verf. Tenslotte kreeg men hier al met het interne probleem te maken dat teveel werk op dezelfde schouders terecht kwam. Overigens staat dit feest ondanks de kou nog zeker niet als slecht te boek en ook financieel werd er weer voldoende binnengehaald.

Op het derde feest had men een dubbele les getrokken. In de eerste plaats werd het probleem van de kou vermeden door te verhuizen naar de dorpszaal in Zuid-Bijerland. In de tweede plaats meende men daardoor ook te voorkomen dat de voorbereiding - het klaarmaken van de zaal - al teveel zou neerkomen op dezelfde mensen. Het grootscheepse aankleden van een zaal zou later pas weer komen. Om iedere gedachte aan kou verder te verdrijven had men als muziek voor een steelband gekozen en samen met die caraïbische muziek werd het inderdaad een redelijk geslaagd feest.

Het vierde feest moet helaas als een misser beschouwd worden. Er valt veel over dit feest te zeggen en echt niet alleen maar negatieve dingen, maar één ding is toen toch wel duidelijk gebleken: je feest staat of valt met een goede band en de toen aanwezige Country&Western band kon de mensen niet in dans/feeststemming brengen.

Het feest werd weer gehouden in de dorpszaal van Zuid-Bijerland en men had die nog beter aangekleed. Er was een heel goed doordacht programma in elkaar gezet dat met veel inzet gebracht werd; en toch ging het fout. Eén van de redenen daarvan was dat men teveel wilde doen. Zo ~~werd~~ werden er een Amerika-quiz en een basketball demonstratie gehouden (een regiefoutje was dat de spelers ladderzat van een wedstrijd vandaan kwamen). Het probleem met dit alles was dat het de mensen dwong hun aandacht op het toneel te houden en zij zo niet hun eigen feest konden maken.

Geschrokken van de manier waarop dat laatste feest was verlopen werd er in het bestuursjaar van Sicco besloten om in dat jaar in ieder geval geen feest voor het kinderkamp te organiseren. Men wilde op andere manieren het geld binnen gaan halen en dacht dan ook zonder zo'n jaarlijks terugkerende inspanning genoeg bij elkaar te kunnen brengen.

Voordat ik naar de nieuwe serie van feesten toega wil ik echter nog twee positieve dingen memoreren met heel sterke 'feestaspecten'.

In de eerste plaats was er nog een heel mooie nasleep van het feest in Zuid-Bijerland. De hele rotaractclub had zich namelijk via een 'Amerikaanse verkoop' laten weggeven aan de hoogste bidder. Die hoogste bidder was natuurlijk een rotarian en gedurende de dag dat hij ons ter beschikking had liet hij ons een feestzaal inrichten voor de Rotary. Zo was het kringetje natuurlijk weer heel mooi rond.

Niet altijd zijn er alleen maar voor het kinderkamp feesten georganiseerd. Een heel leuk 'eigen' feest werd er in de zomer georganiseerd in Strijen-Sas. Het werd een gemaskerd bal waarbij op muziek van de onvolprezen disco SILVER VIBRATION voor de leden en vrienden van Rotaract eens echt de bloemetjes werden buitengezet. Het is jammer dat iets dergelijks nooit meer in die vorm is gelukt.

In het bestuursjaar van Larry werd dus een nieuwe serie feesten begonnen. Elders staan achtergronden en uitgangspunten van dat eerste feest beschreven. Bewust was er dus sprake van een beperkt opgezet feest, met een redelijk compromis tussen het 'gezelligheidsaspect' en het 'financiële aspect'. Er was ook goed gekeken naar de goede en slechte punten van vorige feesten. Opnieuw mocht NLS uit Klaaswaal acte de presence geven en tegelijkertijd werd er vermeden om het feest steeds stil te leggen voor gebeurtenissen op het toneel. Om extra inkomsten te krijgen werden er spelletjes georganiseerd, maar die werden achterin de zaal geplaatst om degenen die niet wilden spelen niet te storen.

Aardig was dat de gehele zaal in het blauw-wit was aangekleed en verder kreeg de avond een bijzonder accent door de aanwezigheid van meer dan 30 feestvierders uit het stadje Burnham in Engeland. Overigens; weet waar je aan begint als je zo'n club gaat uitnodigen. Het is een belasting van je organisatie en als mensen al die moeite nemen om naar je toe te komen dan moeten ze ook goed opgevangen worden.

Overigens was de gehele organisatie van het feest - althans de voorbereiding - een interne bestuurszaak. Commissies functioneerden nog niet.

In mijn bestuursjaar werden dezelfde uitgangspunten in acht genomen als in het jaar daarvoor, met dien verstande dat we nu wat verder konden gaan. Voor het eerst gingen we naar de Posthoorn in Puttershoek toe en al was dat nog even wennen voor zowel de Posthoorn als ons, de zaal op zich beviel ons prima. Alles was verder wat groter en gedetailleerder geregeld.

Zeker die eerste keer was het Trio Bert de Lange uitstekend op dreuf en het werd dan ook een echt dansfeest. Overigens zijn voorzitters bijzonder te beklagen als ze de dans moeten openen terwijl ze niet dansen kunnen.

Waren er het jaar daarvoor 30 Engelsen die de organisatie belastten, dit jaar waren het 50 rotaracters van andere clubs die voor een extra uitdaging zorgden. Op de middag voor het feest moest het besluit worden genomen voor de oprichting van C.R.N. en in het kantoor van de firma Kooiman waren wij gastheer voor een roerige vergadering.

Van het feest uit het bestuursjaar van Arie kan terecht worden gezegd 'wegens succes geprolongerd'. Het was in organisatie en opzet een herhaling van het feest van een jaar daarvoor, inclusief een nieuw optreden van het Trio Bert de Lange. Het feest verliep verder goed, maar na afloop was wel de conclusie dat er een verandering van koers moest komen om de belangstelling van het publiek vast te houden. Aan de ene kant kon duidelijk geconstateerd worden dat onze feesten sinds de nieuwe start twee jaar daarvoor weer een goede reputatie hadden gekregen, aan de andere kant ging het steeds meer moeite kosten om mensen naar de Posthoorn te lokken. Een apart probleem was op dat feest nog de coördinatie met Rotary: de jaarlijkse feesten werden beide in hetzelfde weekend van maart gehouden en dat werd natuurlijk teveel van het goede. Daarnaast kwam er steeds meer concurrentie van de andere feesten van rotaractclubs elders in het land. Aan beide laatste dingen werd daarom gelijk iets gedaan: besloten werd om het eerst komende feest in het najaar in plaats van het voorjaar te geven.

Over de opzet van het nieuwe najaarfeest is veel gediscussieerd en ik voel me niet helemaal de juiste persoon om daar over te memoreren. Er werd in het bestuursjaar van Estella wel voor een 'betere' opzet gekozen, maar niet voor een 'nieuwe'. Typerend daarvoor is het gebruik van de Posthoorn als feestzaal. Een duidelijke verbetering vind ik het gebruik van twee zalen in plaats van één voor het feest en niet te ontkennen valt dat het een goede zaal is waar heel moeilijk een alternatief voor valt te vinden. Tegelijkertijd is de zaal té bekend aan het worden en er is een limiet aan wat ermee gedaan kan worden. Ieder jaar overtreft Rotaract zichzelf in het aankleden van de zaal, maar het wordt steeds moeilijker om iets nieuws te bedenken. De Posthoorn zal er nog wel een aantal jaren blijven staan en mijns inziens wordt het tijd een andere - wellicht mindere - locatie te gaan zoeken.

Het Engelse thema van het feest van dat jaar werkte overigens goed en de dixielandband swingde behoorlijk. Men had zich heel leuk verkleed en dat verhoogde de sfeer ook sterk. Een fijne verrassing was er via de muzikale familie Overbeeke.

Weer waren wij de gastheer voor een C.R.N. vergadering, ditmaal gehouden in het kantoor van de firma Den Hartog. Het is goed dat we dit soort dingen doen; we staan bekend als kritisch, maar ook als mensen waar je van op aan kan. Een gunstig effect van zo'n vergadering is natuurlijk wat extra gasten op je feest, maar pas op; organisatorisch kan het moeilijkheden geven. Als je club verdeeld is over twee plaatsen dan is het zaak de werkzaamheden goed op elkaar af te stemmen en het ene onderdeel goed op het andere te laten aansluiten.

Het laatste feest is nog maar pas geleden. Er was zo mogelijk nog meer enthousiasme en inzet dan ooit en het was weer prachtig om de zaal van de Posthoorn binnen te komen. Toch wil ik een paar waarschuwingen meegeven. Ondanks de inzet werd er niet altijd uitgehaald wat er in zat en dat is jammer. Degenen die nu het feest moeten organiseren voelen zich onervaren en beperken zich er daarom toe variaties te maken op het al bekende. Dat is begrijpelijk maar gevaarlijk. Als jullie net als ik nog eens het verloop van de vorige feesten bekijken dan krijgen jullie misschien net als ik het idee dat onze 'succesformule' toch wat uitgesleten raakt. De beste indicatie daarvan is dat het bezoekersaantal stagneert. Voor hetzelfde aantal gasten moeten we steeds meer gaan doen. Het volgende jaar is een lustrumjaar en de verleiding is groot om dan eens goed uit te pakken. Toch stel ik jullie voor nog eens goed te overdenken hoe jullie dat dan gaan aanpakken. Financieel kan onze club een stootje hebben en laten we dat geld dan niet zomaar gebruiken om ons feest wat duurder aan te kleden. Als vertrekend lid wil ik jullie het volgende voorstel doen:

- organiseer in november weer het gewone feest voor het kinderkamp. Zet dat financieel niet groter op dan je in de afgelopen jaren hebt gedaan. Neem echter extra risico door het feest in een heel nieuwe omgeving te houden, desnoods niet in de Hoeksche Waard zelf. Richt je op maximaal 150 mensen - van te voren bekend - en ga die voor + 40 gulden in de watten leggen. Het jaar daarop kan je wellicht weer naar de Posthoorn teruggaan.
- In het voorjaar van 1986 hou je voor vrienden en bekenden van de club een informeel maar extravagant lustrumfeest; gewoon om jezelf eens te feliciteren.

'Take it or leave it', maar denk er in elk geval eens over na. Het zou zonde zijn als jullie weer met veel energie een feest gaan organiseren, alleen om dan te zien dat het aantal gasten hetzelfde blijft of misschien wel minder wordt. (Hoezeer we ook dankbaar voor de inbreng van Rotary mag zijn, rondom hen mag je het feest niet bouwen.) Zorg dat je het feest goed doordacht opzet, maar wees dan ook niet bang om het te geven. Ik weet uit eigen ervaring dat het spannend kan zijn om zoiets groots opnieuw op te zetten, maar als het lukt is de voldoening natuurlijk extra groot. Het geven van een goed feest is dus duidelijk *geen vanzelfsprekende zaak*.

Het werken.

Op dit moment gaat het onze club financieel zo goed voor de wind dat wij bijna niet weten wat we met het geld moeten doen. Dergelijke 'luxe-problemen' zijn echter vrij recent. Een zekere financiële reserve hebben we altijd wel gehad, maar erg veel ruimte zat daar nooit in. Ieder bestuur moest er in zijn begroting voor het komende jaar absoluut vanuit gaan dat het geld voor onze projecten geheel gefinancierd zou moeten worden uit wat we dat jaar zouden kunnen gaan verdienen. Een heel gezond uitgangspunt overigens.

Een groot deel van dat geld moest - op één jaar na - steeds worden binnengehaald door het geven van het feest. Dat feest werd tot voor kort echter steeds pas in maart gehouden en tot dan bleven de inkomsten natuurlijk onzeker. Daarnaast was de opbrengst van het feest nooit voldoende om de kosten van het kinderkamp geheel te dekken. Er moest dus altijd geld bijverdiend worden.

Dat bijverdienen is in de loop der jaren op verschillende manieren gebeurd. In het begin trokken we er met z'n allen op uit om bijvoorbeeld in Schiedam bij een garagebedrijf auto's te gaan poetsen of bij de firma Barth in 's-Gravendeel de bedrijfshal te gaan schoonmaken.

Het werken was behalve nuttig ook vaak erg gezellig, maar omdat het zelden lukte om ook werkelijk met z'n allen aan de slag te gaan, kwamen er toch wrijvingen over. Om dat op te vangen werd er in het bestuursjaar van Larry voorgesteld om het werk te spreiden en eens per maand met een groepje van vier mensen naar 's-Gravendeel te trekken om daar bij Barth te werken. Net zoals bij de attendance werd bijgehouden wie wanneer wat gedaan had. Op die manier hadden we een grotere flexibiliteit en tegelijkertijd konden we meer mensen bij het werk betrekken. Degenen die absoluut niet op een zaterdagochtend konden werken konden door andere activiteiten toch ervoor zorgen dat zij hun bijdrage aan Rotaract leverden.

Samen met de opbrengsten van het feest zijn we er altijd redelijk in geslaagd om onze projecten te financieren. Op dit moment is de noodzaak niet meer zo scherp om op deze manier geld bijeen te brengen. Mocht dit toch weer nodig worden dan lijkt het me verstandig het werk dusdanig op te zetten dat iedereen zijn of haar bijdrage kan leveren en dat niet alles steeds op dezelfde mensen neerkomt. Als het bestuur politieagentje moet gaan spelen om ervoor te zorgen dat iedereen die bijdrage levert dan zit er iets helemaal verkeerd. Die situatie is helaas wel voorgekomen.

Wij hebben niet alleen voor onze projecten gewerkt. Op verzoek van de Rotary hebben wij bijvoorbeeld in Dordrecht eens geholpen geld voor een priester bij elkaar te krijgen ("Help Herman een handje helpen"). Ook het werk dat de club op dit moment doet voor D.O.P. valt onder die categorie. Het is prachtig en nuttig werk, maar zorg er wel voor dat zoveel mogelijk leden hun bijdrage kunnen leveren.

Vergaderen.

Mijn persoonlijke motivatie om lid van Rotaract te worden had veel te maken met het feit dat ik wilde leren hoe in een gezelschap van verschillend denkende mensen men toch gezamenlijk iets tot stand kan brengen. Aan besturen dacht ik nog niet onmiddellijk, maar dat was in wezen wel wat ik wilde: bestuurservaring opdoen. Er zijn denk ik meer leden zoals ik.

Bestuurlijk werk krijgt haar beslag in vergaderingen en omdat Rotaract in de grond der zaak één groot bestuur is (niets gaat buiten de club om) zijn we allemaal vergadelaars. Voor een groot aantal leden - ondergetekende toch niet - is Rotaract hun eerste kennismaking met een zgn. 'vergadercultuur'; regelmatig wordt onder leiding van een voorzitter beraadslaagt over zaken die de club aangaan. Omdat de meeste mensen in hun latere werk wel in de één of andere vorm met een vergadercultuur in aanraking komen is het helemaal geen slechte zaak om er in zo'n club als het ware spelenderwijs al eens kennis te maken. Er zijn in feite wel veel ongenamere manieren te bedenken waarop men met een vergadercultuur in aanraking kan komen. Goed vergaderen is een vaardigheid die je niet uit een boekje kunt leren maar gewoon in de praktijk moet opdoen. Rotaract is wat dat betreft een prettige en (soms) goede leerschool. Tegelijk wil ik echter al zeggen dat Rotaract geen serieuze vergaderclub mag worden. Hoe korter de vergaderingen blijven, hoe beter het is en er moet ook ruimte voor wat gezelligheid blijven. Een goed vergadelaar kan die dingen overigens ook goed combineren (ik weet dat ik als voorzitter nog wat te leren had).

Ik zei al dat vergaderen niet uit een boekje te leren is. Daarnaast is het iets dat ook sterk persoonsgebonden is. Niet alleen heeft iedere voorzitter een eigen stijl van vergaderen en orde houden, ook de rest van de leden stelt zich steeds op een eigen manier op een vergadering in. Er zijn echter wel een paar dingen te onderkennen die voor iedere vergadering belangrijk zijn:

- iedereen moet zoveel mogelijk bij een vergadering betrokken worden. Zoveel mogelijk moet iedereen het woord kunnen doen, althans binnen de tijdslimiet. Sommige leden menen ten onrechte dat ze niets te zeggen hebben. Een goede voorzitter geeft hen toch regelmatig het woord en zij moeten dan ook hun best doen een goede bijdrage te leveren;
- het blijft een kwestie van gewone beleefdheid om de mond te houden terwijl anderen aan het woord zijn;
- als de voorzitter meent dat de discussie is afgerond, dan is die ook afgerond. Hoogstens kan via een samenvatting van de kant van de voorzitter nog even gekeken worden of iedereen weet wat er is gezegd en besloten;

- je neemt een besluit niet om hem op de volgende vergadering alweer terug te laten draaien, een besluit is een besluit. Ook als je er die vergadering niet bij was blijft dat besluit overeind;
- iedereen hoort te weten wat er de vorige vergadering is besproken en besloten; notulen zijn er om te lezen;
- een voorzitter moet vaart in de vergadering brengen. Ook moet hij/zij besluiten niet zonder goede reden voor zich uit schuiven of laten schuiven.
- de leden van de club moeten in en buiten de vergadering meedenken met het bestuur. Wacht niet af tot zij met een voorstel komen. Onze club heeft gekozen voor een systeem waarbij alles dat het bestuur bedenkt wordt doorgesproken met de club. Als we dat zo willen handhaven (en dat moet eens ter discussie worden gesteld), dan moet dat ook betekenen dat de club met het bestuur meedenkt;
- het systeem van een korte en een lange vergadering kan goed functioneren wanneer men zich niet goed aan de agenda kan houden. Het systeem werd indertijd door mij bedacht om ervoor te zorgen dat én de vergaderingen wat korter konden worden én tegelijk wel alles regelmatig aan de orde kon worden gesteld. Het is niet erg als het onderscheid tussen korte en lange vergaderingen af en toe wat vaag wordt, als het echter steeds gaat gebeuren dan moet de club keuzes gaan maken. Gaat ze meer delegeren naar het bestuur of vindt ze het vergaderen zo leuk dat men het niet erg vindt dat het steeds lange avonden worden?
- wanneer het toch weer eens een lange avond gaat worden komt de rol van de vice-voorzitter ter sprake. "Is het briefje al rond?" Need I say more?
- bij moeilijke kwesties is het goed (van te voren) wat op papier te zetten. Een voorstel dat op papier is gezet wint het bijna altijd van een voorstel dat even ter plekke wordt geformuleerd. Ik wil er niet voor pleiten dat wij in onze club veel met papier gaan schuiven, maar als het om controversiële of ingewikkelde manieren gaat is het altijd de beste manier om tot een besluit te komen;

- statuten zijn er vooral voor als er moeilijkheden zijn of als de stemmen blokkeren. Op zo'n moment moeten ze dan ook niet in de la blijven liggen. Het is onzin om te zeggen dat iedereen de statuten moet kennen. Wel moet het bestuur ze goed beheersen en ze wanneer nodig ook gebruiken. De voorzitter moet in de discussies binnen de club wanneer dat uitkomt naar de statuten verwijzen en zo de leden vertrouwd maken met de inhoud ervan;
- onze club heeft een ideale manier gevonden voor het aflossen van de wacht. Gedurende de gehele zomer kan het nieuwe bestuur zich voorbereiden op het komende jaar. Het spreekt vanzelf dat ze daar goed gebruik van moet maken. Ook van het feitelijke begin van haar bestuursjaar kan ze iets moois gaan maken. Op de bestuurswisseling zelf geef ik er de voorkeur aan dat het nieuwe bestuur zich in haar presentatie beperkt tot het houden van een korte voordracht waarin de bestuursleden vertellen wat ze van globaal van plan zijn. De voorzitter kan hierin iets verder in gaan door te praten over hoe het bestuur denkt gestalte te geven aan de service-gedachte en welke visie zij op Rotaract heeft. In de grote vergadering na de bestuurswisseling kan er over concrete plannen en commissiesamenstellingen worden gepraat. Op een vergadering in de loop van dat bestuursjaar moet wat ruimte worden gemaakt voor een discussie over die visie van het bestuur op Rotaract en hoe aan de service-gedachte gestalte moet worden gegeven - op de bestuurswisseling zelf kan daar moeilijk goed over worden gediscussieerd. Het zou prettig zijn wanneer een bestuur aan het einde van haar jaar bekijkt in hoeverre zij in het bovenstaande ook geslaagd zijn en in ieder geval meer doet dan alleen dankwoorden uitspreken. (dankwoord overigens niet vergeten).

Vergaderen is een vak en binnen Rotaract zijn we allemaal nog maar leerling. Toch heeft het verleden al bewezen dat wij het helemaal nog niet zo gek doen en soms aan onze vergaderingen iets 'extra's' kunnen geven. Het is en blijft echter *geen vanzelfsprekende zaak.*

De verhalen.

Rotary heeft al jaren de gewoonte om eens per week een lid of een gast een spreekbeurt te laten houden over een zelfgekozen onderwerp. Op die manier krijgen de andere leden van Rotary informatie over de meest uiteenlopende onderwerpen en wordt ook weer vorm gegeven aan de service-gedachte van het kweken van begrip voor anderen. Deze spreekbeurten zijn voor mij altijd één van de meest aantrekkelijke aspecten van Rotary geweest en ik ben er altijd een warm voorstander van geweest om deze spreekbeurten ook binnen Rotaract te introduceren.

Van tijd tot tijd is het ook wel gelukt om één van onze leden een verhaal te laten houden. Zelf heb ik er ook een enkele mogen houden. Maar het is nooit gelukt om er echt een gewoonte van te maken. Wellicht laat zoiets zich ook moeilijk afdwingen; niet iedereen is gewend om een verhaal af te steken voor een gezelschap van mensen en daar mag best rekening mee worden gehouden. Toch is het wel iets om heel sterk te stimuleren; juist voor degenen die niet erg spreekvaardig zijn is een Rotaractclub waarschijnlijk een erg prettige omgeving om die vaardigheid op te doen en de plankenkoorts te overwinnen. Niet voor niets hebben we onze Korte Vergaderingen juist ingesteld om meer ruimte te maken voor het houden van voordrachten.

Er hoeft niets afgesproken te worden over inhoud en vorm van de eventuele verhalen; een reisverslag is net zo goed als een meer filosofisch betoog en de club heeft in het verleden al gemerkt dat er heel vinnig over de spelling met d/t gediscussieerd kan worden. Wel hoop ik minstens één keer per jaar een goede discussie te krijgen over de invulling van de service-gedachte van Rotaract. Dit zou op initiatief van het bestuur kunnen gebeuren.

Een apart soort verhalen zijn de verhalen die onze leden in de loop der tijd voor Rotaryclubs hebben gehouden. Aan onze eigen Rotaryclub hebben we regelmatig iets over onszelf verteld - en promotie voor het feest gemaakt! - en bij andere clubs hebben we vooral verteld wat een Rotaractclub is en hoe deze kan worden opgestart. Er zijn een aardig aantal Rotaractclubs in dit land die mede naar aanleiding van zo'n verhaal zijn begonnen. Het hoeft geen betoog dat dit hele nuttige verhalen zijn, verhalen die door de luiserende rotarians ook meestal erg gewaardeerd worden.

Ook voor buitenlandse Rotaract- en Rotaryclubs hebben wij regelmatig iets van ons laten horen. Lukt het je om je dan goed verstaanbaar te maken dan kan je verblijf daar al eigenlijk niet meer stuk.

Party, party.

Over feesten moet je niet schrijven, dat moet je doen. Afgezien van hetgeen moest gebeuren voor het kinderkamp - hetgeen wel beslist voorbereiding vraagt - zijn onze clubleden er in de loop der jaren best wel aardig in geslaagd om zo voor zichzelf het één en ander te organiseren. Daarvoor is in het geheel geen aansporing noodzakelijk.

Goede voorbeelden van het geen op dat gebied al is gedaan zijn de bowling-avonden in Puttershoek, de waterdag in de zomer en het kanovaren op de Lesse. Het nieuwjaarsdiner hoort natuurlijk in diezelfde traditie thuis. Zolang onze projecten niet onder dergelijke evenementen gaan lijden zijn al die evenementen een belangrijke verrijking van ons clubleven. Ook het sportieve element mag daarbij overigens niet vergeten worden; een eigen sportdag zou helemaal geen gekke zaak zijn.

Dit korte, want in wezen overbodige, hoofdstukje wil ik afsluiten met één bijzondere 'party'. Tot nu toe is er tot twee keer toe een oud-leden reünie gehouden en ik zou willen pleiten voor een voortzetting van deze traditie. De laatste van deze reünies was overigens een hele bijzondere. Er werd toen ook bijzondere aandacht geschonken aan de belangrijkste mentor van Rotaract in haar beginperiode, de heer van Bekkum. Het was één van mijn prettigste taken als voorzitter om hem toen in het zonnetje te mogen zetten. Omdat wij rond middernacht ook nog eens een fanfare voor zijn deur lieten spelen werd hij ook nog eens leuk in de muziek gezet.

C.R.N.

Het Contactorgaan Rotaract Nederland is al weer bijna iets uit het verleden. Binnenkort gaan we over op een districtsindeling en die moeten de rol van dit orgaan gaan overnemen. Het is toch wellicht nog goed om er een enkele kanttekening aan te wijden.

Onze rol ten opzichte van C.R.N. kan simpel omschreven worden als "positief, maar kritisch". Positief, omdat wij veel bijgedragen hebben aan het goed functioneren van C.R.N. en ook duidelijk sterk betrokken wilden zijn en blijven binnen wat er bij C.R.N. gebeurde. Voorbeelden daarvan zijn dat we in de vorm van Sicco Steenstra nog een tijdlang een bestuurslid hebben geleverd en vooral door het feit dat we zowel voor de oprichtingsvergadering als voor een landdag de gastheer zijn geweest. Kritisch, omdat we een duidelijke beperking wilden in de rol die C.R.N. voor de clubs kon spelen en wij ons lieten horen als wij meenden dat het bestuur van C.R.N. die beperkingen niet in de gaten wilde houden.

De beperkingen van het C.R.N. moeten liggen in het feit dat dit orgaan geen rechtstreekse zeggenschap mag hebben over het functioneren van de clubs. Het orgaan mag een plaats zijn waar de clubs met elkaar van gedachten kunnen wisselen en het kan zorgen voor wat ondersteunende en coördinerende activiteiten (i.c. het ervoor zorgen dat elkaars feestdagen niet op dezelfde dag gepland worden). Tijdens de oprichtingsvergadering van C.R.N. hebben wij er samen met enkele andere clubs voor gezorgd dat de statuten van het orgaan nergens de ruimte bieden om de clubs dwingend iets voor te schrijven. Het is aan dat soort organen echter eigen dat ze dat toch proberen en wij hebben daar ons een enkele keer duidelijk tegen moeten verzetten. De enige die eventueel rechtstreeks in mag grijpen in het beleid van een Rotaractclub is haar sponsorclub en dat natuurlijk nog op zeer terughoudende wijze.

De laatste keer dat wij C.R.N. duidelijk op hun beperkingen moesten wijzen was naar aanleiding van een in wezen positieve zaak. Beginnende clubs hebben vaak behoefte aan advies of richtlijnen over technische kwesties die verband houden met de oprichting van hun club. Met name over statuten en huishoudelijke reglementen komen er vaak vragen. C.R.N. kan hierbij inderdaad goed werk doen en onze club was dan ook de eerste om haarseigen statuten als voorbeeld ter beschikking te stellen (al voor C.R.N. bestond hebben wij zo al veel clubs proberen te helpen). De situatie veranderde echter totaal toen er opeens een verplichting aan alle clubs kwam om de statuten naar een uniform model te wijzigen. Dieper kan je niet ingrijpen in het beleid van een club! Dit kon volgens ons dan ook niet.

Het bleek dat vooral de Rotaractcommissie van Rotary deze uniforme statuten wenste en dat via C.R.N. wilde doorvoeren. Deze commissie was bij alle vergaderingen van C.R.N. aanwezig geweest en had dus moeten weten dat dat orgaan daartoe geen bevoegdheden had. Maar het bestuur van C.R.N. ging zelf ook in de fout door de commissie niet te wijzen op de eigen beperkingen. Als clubs wordt je dan al snel voor een 'fait accompli' geplaatst. Eén en ander is dan ook nu door de oudere clubs statutair aangepast, maar ik blijf de gang van zaken erg onbevredigend vinden. Het is me ook overigens nog steeds niet duidelijk waarom de Rotaractcommissie opeens meende tot uniforme statuten over te moeten gaan. In deze tijd van decentralisatie en deregulering lijkt me er veel voor te pleiten om juist te zorgen voor statuten die zo goed mogelijk aan het plaatselijke karakter van de club zijn aangepast.

De heren.

Rotary Hoeksche Waard is onze 'sponsorclub'. Deze heren hebben ons het Charter gegeven en zij oefenen een mild soort voogdij over onze club uit. Een voogdij die overigens zo mild is als de beste jonge klare maar kan zijn. De verhouding tussen Rotary en Rotaract is al die jaren zo goed geweest dat ik bijna zou vergeten om hier wat woorden aan te besteden. Toch moet ook hier gelden; die goede verhouding is niet helemaal een *vanzelfsprekende zaak*. Op een paar puntjes wil ik de aandacht vestigen.

De gulheid van Rotary ten opzichte van onze projecten is zowel een genot als een gevaar. We hoeven er allesbehalve bang voor te zijn om aan Rotaract bijdragen te vragen voor onze projecten, maar de manier waarop is heel belangrijk. Niet voor niets staat (stond?) er in onze statuten dat wij niet zonder tegenprestatie geld van derden mogen ontvangen. Met die derden wordt natuurlijk vooral Rotary bedoeld.

Die statutaire bepaling moet ons er vooral voor behoeden dat wij (1) afhankelijk zouden worden van de bijdragen van Rotary en (2) gemakzuchtig zouden worden in het vergaren van middelen voor onze projecten. De service-gedachte van onze club vereist een zekere persoonlijke betrokkenheid en inzet bij het vormgeven aan onze projecten. Het verzamelen van geld zonder dat daar iets tegenover staat is in strijd met dat uitgangspunt. Tot nu toe hebben we gelukkig maar één keer gebruik hoeven te maken van een ons door Rotary aangeboden financiële garantie voor het kinderkamp. In de overgangstijd van het bestuursjaar Larry wisten we dat het kamp zonder die garantie niet door kon gaan en we moesten er helaas gebruik van maken. Overigens hebben we dat jaar heel hard gewerkt, dus in die zin kan je stellen dat aan de service-gedachte geen geweld werd gedaan. Het blijft iets voor uiterste nood.

Een tweede kwestie betreft de samenstelling van Rotaract. Wij zijn een club voor jongens en meisjes tussen de 18 en 28 jaar. Dat zegt dus niets over het al dan niet een kind zijn van een rotarian. Niettemin heeft een groot deel van onze club juist uit die kinderen van rotarians bestaan, ikzelf inclusief. Dat is niet helemaal onlogisch en het heeft onmiskenbaar praktische voordelen, maar toch is het belangrijk dat een groot deel van onze club - bij voorkeur het merendeel - niet een kind is van een rotarian. Ook in ons ledenbestand moeten we zorgen voor een redelijke afspiegeling van onze samenleving en het lijkt me dat juist kinderen die zijn opgegroeid buiten de sfeer van de serviceclubs (ik hoop dat ik dit goed uitdruk) een extra bijdrage kunnen leveren aan de verscheidenheid van meningen en gedachten die er binnen onze club moet zijn. Of we het leuk vinden of niet, Rotaract bevindt zich in de schaduw van het elitaire imago dat haar sponsorclub heeft en één van de manieren om daar door heen te breken is het aanhouden van een ledenbestand dat zo gevarieerd mogelijk van samenstelling is.

Er zijn denk ik weinig Rotaractclubs die zo'n intensief contact hebben met hun sponsorclub. Dat is een goede zaak, vooral ook omdat het heeft betekend dat ook als er soms problemen waren wij bij hen terecht konden. Dat betekent niet dat wij dan onze eigen koers niet moeten volgen, maar het is wel een prettige steun in de rug. Vooral in het geval van royement dat wij helaas hadden weet ik dat zij zich sterk betrokken voelden bij de gang van zaken en ons steunden waar dat mogelijk was. Dan weet je dat je werkelijk van elkaar op aan kunt.

Het beste hoofdstuk van allemaal.

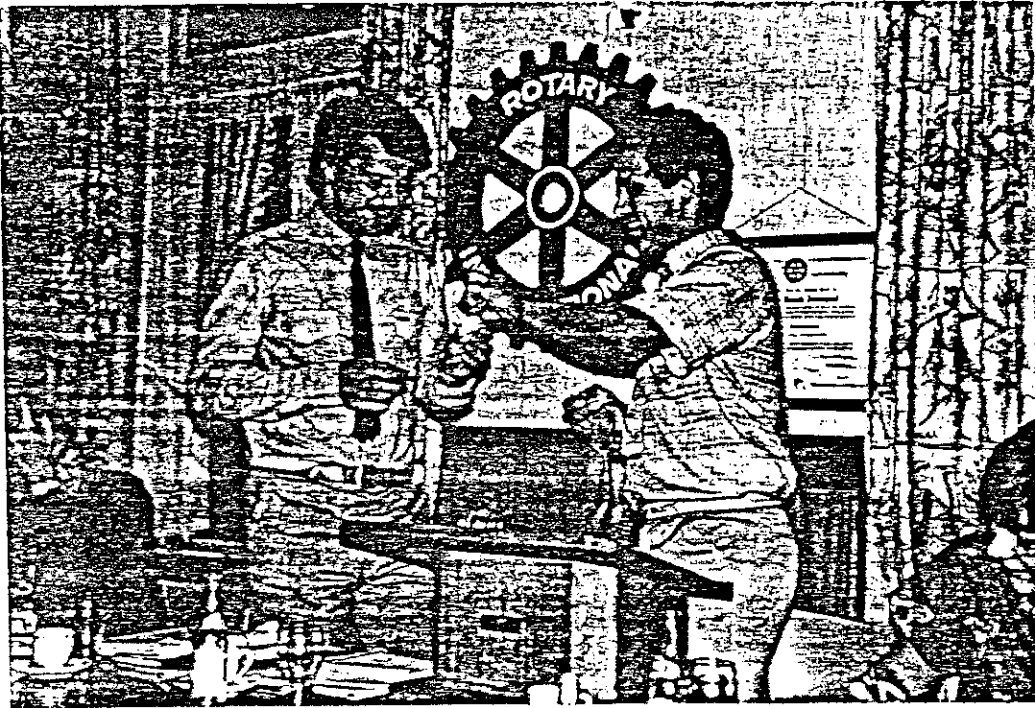
Naast alle serieuze zaken moet er binnen Rotaract natuurlijk ook voor de ontspanning worden gezorgd. Omdat je hierover niet moet schrijven, maar het gewoon moet doen, zal ik het bij enkele nuttige aanwijzingen laten.

Het blijkt namelijk dat ook de bestuursleden niet weten (of niet willen weten) wanneer men geacht wordt een rondje weg te geven. Hieronder volgt een lange lijst van alle gelegenheden waarop zo'n rondje best wel van toepassing is. De leden kunnen dus voortaan hieraan refereren als iemand het weer eens 'vergeet'.

Een rondje kan gegeven worden wanneer

- een nieuw bestuur aantreedt (wijn);
- een oud bestuur afscheid neemt;
- men geïnaugureerd wordt;
- het feest een succes is;
- men slaagt, jarig is, etc.;
- een rotarian zo dom is om zich op een vergadering te laten zien;
- het het begin van een gezellige avond is: het 1e rondje is voor de kas;
- je portemonnee op dieet moet;
- men een sportevenement wint;
- men uit de boot valt op de Lesse;
- men daar gewoon zin in heeft;
- men afscheid neemt van Rotaract Hoeksche Waard ...

PROOST!

Bestuurswisseling op een warme avond in augustus 1981;
overdracht van 'het plasticzakje'.

waterdag in mei 1982; Ruud B. tracht Dammis de G. te wurgen,
Dammis de G. bleek onverwoestbaar. Misdaadscene op Tjalk van
famillie Steenstra.

Vier ex-voorzitters bezig met het werk dat hen
het meest vertrouwd moet zijn: slopen.
V.l.r.n. Arie, Larry, Estella en Peter.

Bijlage I.

Bestuursoverzicht 1974 - 1985

<u>1e bestuur: 1974 - 1975</u> (1e kinderkamp)	-	Jaap Goosens	- voorzitter
		Martien van Bezeij	- vice-voorzitter
		Adri Ampt	- penningmeester
		Yvonne vd Ham-Berg	- secretaresse
<u>2e bestuur: 1975 - 1976</u> (14 november 1975 Charteruitreiking) (1e feest)	-	Martien van Bezeij	- voorzitter
		Dirk de Man	- vice-voorzitter
		José Barth	- penningmeester
		Nelleke	
		Tjeenk-Willink	- secretaresse
<u>3e bestuur: 1976 - 1977</u>	-	Dirk de Man	- voorzitter
		Teun Borst	- vice-voorzitter
		Hannie Goosens	- penningmeester
		Anneke Noteboom	- secretaresse
<u>4e bestuur: 1977 - 1978</u>	-	Peter Overwater	- voorzitter
		Peter Hotke	- vice-voorzitter
		Teun Borst	- penningmeester
		Marleen de Man	- secretaresse
<u>5e bestuur: 1978 - 1979</u>	-	Peter Hotke	- voorzitter
		Sikko Steenstra	- vice-voorzitter
		Dammis de Geus	- penningmeester
		Ellen van Gaalen	- secretaresse
<u>6e bestuur: 1979 - 1980</u> (ondertekening statuten)	-	Sikko Steenstra	- voorzitter
		Angenietha van Dorp	- vice-voorzitter
		Ruud Barneveld	- penningmeester
		Nelleke	
		Tjeenk-Willink	- secretaresse

7e bestuur: 1980 - 1981

- Larry van der Schoor - voorzitter
- Peter Noordhoek - vice-voorzitter
- Annemiek Verrijp - penningmeester
- Estella Kooiman - secretaresse

8e bestuur: 1981 - 1982

(oprichting C.R.N.)

- Peter Noordhoek - voorzitter
- Arie van der Linden - vice-voorzitter
- Dammis de Geus - penningmeester
- Dideri Mattijsen - secretaresse

9e bestuur: 1982 - 1983

- Arie van der Linden - voorzitter
- Goris van der Sijde - vice-voorzitter
- Johan van Gemeren - penningmeester
- Floris den Hartog - secretaris

10e bestuur: 1983 - 1984

- Estella Kooiman - voorzitter
- Anita Berger - vice-voorzitter
- Ellen van Gaalen - penningmeester
- Heleen Kram - secretaresse

11e bestuur: 1984 - 1985

- Anita Berger - voorzitter
- Maarten Overbeeke - vice-voorzitter
- Jean Henri Appelius van Hoboken - penningmeester
- Lucille Willemsen - secretaresse

Bijlage II.

De commissiestructuur.

Op de vergaderingen heb ik regelmatig gemerkt dat de meeste leden niet (meer) weten hoe ons systeem van commissies in elkaar steekt. Aangezien ik niet heb gehoord dat het systeem sinds de invoering ervan zou zijn gewijzigd, kom ik het hierbij nog een keer weergeven. Het systeem is indertijd ingevoerd omdat er een wildgroei van commissies was waarvan niemand meer wist wie erin zat en wat ze geacht werden te doen.

